

Fényugár

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Vajha figyelmeztél volna . . .

Vajha figyelmeztél volna páncsolataimra! Olyan volna békességed, mint a folyóvíz és igazságod, mint a tenger habja. És. 48:18.

A folyó csendesen, méltóságteljesen szeli át a síkságot. Szinte mozdulatlanok látszik, mintha állana. A parton álló nyírfák ága kedvesen rajzolódik a folyó tükrén. Amint elnézem, eszembe jutnak azok a magasból leszaladó, csobogó patakok, amelyek összefolyásából lett ez a folyó. Milyen különböző erők hajtották azokat a patakokat? És most, — milyen csendes, mozdulatlan a folyó tükre.

A tenger hullámaint felkavarta a szél. Tajtékozva csapódnak a sziklafalhoz, hogy onnét, mint ezernyi kis szemecske verődjenek vissza. A kristálytisza szemek először halványzöld színbe összefolyva játszanak, majd mindig újra és újra visszaverődve, mindig szebben, tisztábban, fehérebben kerülnek vissza a sziklafalról, amíg vakító fehér habbá nem válnak.

„Olyan volna békességed, mint a folyóvíz!” Kedves Olvasóm, nem vágyol erre? Nem kívánsz eljutni oda, ahol a lelked olyan volna, mint a folyó, tiszta, mozdulatlan tükre. Nem vágyol eljutni a teljes békességre? Ne félj, bárhonnét jöttél legyen, bármily érzelmek, indulatok korbácsolták is fel lelkedet, bármi fertőzte is meg lelked világát. A folyó is kis, vadul száguldó patakokból tevődött össze. És mi mindent hoztak magukkal azok a patakok, amíg a salakot, szennyet lerakva, tiszta csendes folyóvá lettek. Van hely, ahol minden indulattól, minden tehertől megszabadulhatsz! Ahol a világ zajától zaklatott idegeid megnyugodnak és elcsendesül benned minden fájdalom, elnémul minden panasz. Ahol nincs többé irigység, nincs féltékenység, nincs harag és nincs szeretetlenség. Tudod hol van ez? A golgothai Keresztnél. Az Úr Jézus vére minden bűntől tisztára mos. „Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek . . .”

„És igazságod, mint a tenger habja.” Fehér, csillogó, ragyogó fehér. Éljen bármily igazságtalan vád, bármily támadás, ne fájjon, ne nyugtalanítson, van hely, ahol minden titok napfényre kerül, hol mindenki az igazi ruhájában lesz és mindenkinek az igazi arca látható.

Igazságod olyan lesz, mint a tenger habja, minél többször ütközik a vádak sziklafalához, annál tisztábban, annál fehérebben fog egyszer — ott — az igazságod meglátszani.

Vágyol-e eljutni oda, ahol minden napfényre kerül, vagy van takarni, rejtteni valód?

Dr. F. M. d. t.

Ki kísérli meg?

Doré festő egy híres festményének a címe: „A könnyek völgye“. Szürke, meredek sziklafalak emelkednek a képen a magasba, melyek szűk völgyet határolnak. Különböző emberekből álló csoport verődött össze a völgy mélyén. Fáradt, megterhelt emberek. Amerre fátyolos szemük ellát, mindenütt hideg, merev kő, — sehol sincs nap, sehol sincs világosság, sehol szabadság.

Ott ül a trónon a nép ura, nemes, szabad férfi bíborköpenyben, koronával a fején. De a koronát viselőik is teherhordók. Komoly szeméből vágyódás látszik. Vágy erő után. A király mellett ott áll valaki, akit a társadalom kitaszított és pálcát tört felette: gonosztevő, vasbilincs csörög kezén és lábán. De a fogolyruha alatt is dobog szív a mellében. Szívének minden dobbanása, megbélyegzett lelkének minden sóhajtásából kiált a vágyódás, béke és szabadság után.

Amott ül egy előkelő hölgy, selyemben, bársonyban, csillogó nyakékkal. Valaki, akit az élet elkényeztetett és mindig irigység övezett. De van gazdag szegénység is és csillogó nyomorúság. A selyem függöny mögött is ott lakhat a gond és a bánat. Mít használ annak az előkelő hölgynek minden pompa és gazdagság? Minden kincsét odaadná gyermekének egyetlen mosolyáért. De az ott fekszik az ölében holtan, és soha, soha többé nem mondja újjongva: „Anyám!“ Egy megtört anyai szívnek a könnyeit nem lehet letörölni arannyal átszőtt selyemkendővel. A gyémántgyűrűs kéz érintése nem ad életet a gyermekének. A kétségbeesett kiáltás: „Gyermekeim, egyetlenem“ — mind halkabbá lesz és átváltozik mély sóhajjává, ami telve van vigasztalás utáni vággyal.

Az előkelő hölgy mellett ott fek-

szik meztelenül egy haldokló fiatal asszony, — anya. — Reszkető karjának utolsó erőfeszítésével magasra emeli újszülött gyermekét: egyedül, elhagyatva, apátlan, anyátlan, hazátlan marad — itt, ebben a hideg világban. Ki könyörül meg az anyán, aki utolsó harcát vívja? Ki könyörül meg a védtelen, gyámoltalan árván? Az anya meghal és az utolsó sóhaja melegség és szeretet utáni vágy.

Igy festi le a festő ezeket és még másokat is, akikből mindből előtör az élet utáni vágy.

Különböző nemzetbeliek, különböző származásúak, különböző jelleműek, de egyben egyeznek: a lelkük segítségért kiált. Sehol felelet, sehonét se jön segítség?

De lásd, ott elől a sziklán egy keskeny hasadék van és azon keresztül árad a fény és világosság. A fátyolos, szomorú szemek egyszerre, mintegy villanyütésre, odaszegeződnek a hasadékra és ott egy fehér alak látszik. Az embernek Fia az, vállalán a kereszttel. Ő is fáradt és megterhelt, — Ő is ismeri a terhet. Ő is ismeri a harcot, küzdelmet, a fájdalmat és a könnyeket, de mást is tud: kezét felemelve int és lefelé tekintő szelid arca, amelyet megvilágít a könyörület fénye, azt látszik mondani: „Jertek én hozzám . . . jertek utánam — a sötétből, az éjszakából a világosságra, — a kereszten át a koronához, — mindnyájan, akik megterheltettek: Én megnyugosztalak titeket. Nálam nyugalomtaláltok a lelketek számára, vigaszt a könnyeitekre, erőt a gyengeségben, békességet, gyógyírt a sebeitekre és életet a halál helyett!“

Megrázó kép! Mi ez? Egy zseniális művészlelek fantáziájának a szülőtte, megörökítve a vásznon? Nem igaz a képnek minden vonása? Aki a saját fényképét felfedezi ezen a képen, — akinek a szívéből egy órában, olyankor, amikor senki nem

hallotta, feltört a sóhaj: „Én nyomorult ember! Ki szabadít meg engem, — ki gyógyít meg — ki ment meg — ki vigasztal meg?“ — az tudja, hogy az a kép igaz!

De — és ez a döntő kérdés — hogy az a fehér alak a kereszttel, a golgothai Jézus, az egyetlen segítség a szükségben, az egyetlen megoldása, megfejtése az élet nagy, sötét problémájának? Ő az, aki jön? Vagy mást várjunk? Nem, ne várjunk! Mit használ a várás? Kell egyedül harcolnunk az élettel, a szenvedéssel és halállal?

Adhat Ő, aki 1927. évvel ezelőtt a földön járt, nekünk, modern 20-ik századbeli embernek valamit? Nemcsak valamit, hanem mindent! Igen, ma is mindent! — Itt nem használ semmi elmélet, semmi tudományos fejtegetés, sem fejtörés, ezt mindenkinek magának kell kiküzdeni a maga számára. Minden szív maga kell, hogy összetörjön! Ki kísérli meg? Ki akarja? Kinek van szüksége rá?!

Fel emberek! Fel, ti, akikből kitört a vágy, a sóhaj! Miért akartok meghalni, amikor élhettek?!

Királyok két könyve. I-II.

(3)

Életének két rendkívüli jelene van. Az egyik a legnagyobb nyilvánosság előtt. Ez a híres Karmel-hegyi Isten-ítélet. (18.) Az Úr és a Baál tisztelete közt kétfelé sántikáló nép szeme láttára leleplezi a Baál-papok tehetetlenségét s csalárdságát, úgy hogy a rendkívüli alkalomra összehívott nép megrendülten tör ki: „Az Úr az Isten; az Úr az Isten!“ — A másik a barlang-jelenet a legnagyobb magánosságban, illetőleg az Úrral való együttlétben. (19. fejr.) Jézabel üldözése elől menekülvén a próféta az újabb akciókból azt látja, hogy a Baál-kultusznak még sincs vége

s az Úr tisztelete az egész vonalon épen nincs biztosítva. Életének tragédiáját látja abban, hogy ő az egész népre kiterjedő megmenetetés, a kegyelem prófétája szeretett volna lenni s mindvégig az ítélet prófétájának kell maradnia. Nála szerepel először „a lelki Izrael“, a „szent maradék“, a 7.000 ember, akik nem hajtanak térdet a Baálnak. Előkép ez az újtestamentumi menyasszonyi gyülekezethez s a Jelenések korának ama gyülekezetéhez, melynek tagjai nem veszik magukra a „fenevad“ bélyegét. A Hóreb hegyén érti meg Illés az Úr országának azt a törvényét, melynek azután oly nagy szerepe lett az újtestamentumi gyülekezetben, hogy „nem erővel és nem hatalommal“, hanem az ő Lelke által.

Illés működésének közvetlen történelmi hatása nagyon csekély. A bálványozás és a kétfelé sántikálás nem szűnt meg. Az ítéletet, melybe a nép rohan, nemcsak feltartóztatni, de még csak késleltetni sem tudta. És mégis lelki hatása már az ótestamentumi időkben mérhetetlen nagy volt. A lelki Izraelben fokozta a határozottságot az Úr mellett való kitartásban, a nép kedélyvilágában pedig a Messiás után való vágyat. De az újtestamentom gyermekei közül is sokakat ültetett le az Úr Illés iskolájába, hogy egy olyan korban, mikor a keresztyénség tele van a kétfelé sántikálás szellemével, rettenthetetlenek legyenek s élő tiltakozás mindennel szemben, ami alulról jövő.

Illés megérte még Akhábnak s utána uralkodó fiának, Akháziának ítéletszerű halálát. Az ő prófétai szavai nyertek beteljesülést mindakettőnél. Akhábnak a szőlőjétől megválni nem akaró Nábóth kivégzésekor jelenti meg vesztét, ami

a sziriaiak ellen vezetett második hadjáratban következik be. Hiába öltözik álruhába, az ellenség nyíla rátalál s pontosan a jövődölés szerinti helyen nyalják fel vérét az ebek. (21. 22. fej.) Akháziának pedig azért kell meghalnia, mert betegségében tanácsért idegen istenséghez folyamodik (II. Kir. 1.). A második könyv 2. fejezete beszéli el Illés csodálatos halálát, miután Elizeusra, korábban elhívott tanítványára bizza tisztének folytatását. Az a meleg ragaszkodás mellyel a tanítvány mesteréhez fűződik, rendkívül vonzó képet fest Illésről, erről az egyébként magános természetű, rideg prófétáról. „Édes Atyám, édes Atyám!” Ezzel tör ki belőle a fájdalom és csodálat, midőn látja a prófétát az égbe ragadtatni.

Elizeus prófétai cselekedeteivel bőven foglalkoznak a 4-től a 9-ig következő fejezetek. Esetei nagyon kedvesek, evangéliumi szempontból épületesek. Különösen a sziriai király hadvezérének, Naámán tábornoknak meggyógyítása. (5.) De azért korán sem oly nagystilűek, mint Illésé. Egyik csodatette Illésére emlékeztet, aszareptai özvegy olajos korsójára, melyből nem fogy ki az olaj. Megható a gazdag szunemita asszony fiának feltámasztása is. (4.)

G. A.

Aki Ő benne marad, egy sem esik bűnbe.

I. Ján. 3 : 6.

Ehhez az igéhez azt írhatnánk hozzá, hogy: aki pedig nem marad ő benne, az egész bizonyosan bűnbeesik.

Képzelnünk el egy erős, bevehetetlen várat, amelyet körülvesz az ellenség. Arról már meggyőződött, hogy maga a vár bevehetetlen, de

azért nem tágít. Gyűlöli azokat, akik a várban vannak és szeretné legalább őket halalmába keríteni; ép azért ígérekkel, fenyegetésekkel igyekszik kicsalogatni a várból azokat, akik szóba állnak vele. Azután, ha egy enged neki, azt, amint kilép, elárasztja nyílaival és különösen azon igyekszik, hogy ha nem is sebezheti halálra mindjárt, de a várba visszavezető útat minél lehetetlenebbé tegye számára. És aki nem veszi észre idejében a veszélyt és nem megy vissza a várba, azt halálosan meg is sebesíti előbb-utóbb.

Így vagyunk mi is az Urban maradással, amíg Ő benne vagyunk nem árthat az ellenség, nem bírhat a bűn cselekvésére. De amint kimozdulunk az Ő vére alól, azonnal ellenséges területre jutunk. — Csak ez a két hely van! Vagy az Úrral együtt, vagy az ellenség hatalmában. — Nézd meg az életedet! Hol vagy Te most? Ha benn a biztos, erős várban, akkor nyugodt lehetsz, akkor tapasztalod, hogy nincs hatalma rajtad a Sátánnak, nincs ereje életedben a bűnnek. Ha kívül vagy a váron, akkor siess vissza azonnal, mert az ellenség egyre jobban hatalmába kerít és minél messzebbre visz, — tudod — annál nehezebb a visszatérés.

És azt is tudjuk, hogy aki nem marad Ő benne, az kivettetik, mint a szőlővessző és megégettetik.

Minden engedelmesség közelebb visz az Urhoz; és minden engedetlenség közelebb visz a Sátánhoz.

G. A.-né.

Egy gyermek csókja.

Egy veszedelmes foglyot szigoruan őriztek a fegyházban. Ez az ember mindenre képes volt. A fogolytársait is lázadásra ingerelte, de a lázadást még idejekorán felfedezték. Ettől a

naptól kezdve még zordabb lett. Egyik nap egy öreg úr, néhány hölgy és két kis gyermek látogatta meg a fogházat.

A vezető az egyik gyermeket a karján vitte, a másik gyermek mellettük szaladt. Amikor a lépcsőhöz értek, odaszólt a vezető a fogolyhoz: „János, vidd fel ezt a kis lányt az emeletre!“ A fogoly mogorva, sötét arccal, habozva nézett a társaság felé. Ekkor a kislány kinyújtotta felé kis kezét: „Adok egy pusztit, ha felviszel“. Ebben a pillanatban elmúlt a mogorva arckifejezése, gyengéden a karjára emelte a kis lányt és óvatosan felvitte a lépcsőn. A feleuton megcsókolta a kis lányt és kedves, hízegő hangon így szólt: „De most te is adj egy pusztit!“

A férfi összerázkódott, az arca elvörösödött, beletekintett az ártatlan gyermekszemekbe és miközben a szemei könnyelábbadtak, megcsókolta a kis lányt.

Ettől az órától kezdve az életében fordulat állott be. Senkinek nem volt ezután kifogása ellene. Csendesen, szótlán dolgozott és a fegyház lelkészét sem utasította el, ha az meglátogatta. Mindezt egy gyermek csókja tette. Vajjon Isten szeretete nem tehet többet ennél?

A töviskoronát helyettem viselted.

I. Vilmos német császár beszélgetett I. egyszerű az udvari lelkészével a koronázatásáról: „Amikor 1861-ben a köznagsbergi templomban az oltárhoz léptem, hogy az ott fekvő koronát a fejemre helyezzük, megijedtem és habozni kezdtem. Úgy éreztem, hogy tulságosan nagy a felelősség és önkéntelenül visszahúztam a kezemet a koronáról. Azután felfelé néztem és a tekintetemet a Megfeszítettre szegeztem és utána leírhatatlan nyugalom

töltötte el a szívemet. Ha Te, Uram, a töviskoronát viselted helyettem, akkor olyan kegyelmes leszel és segíteni fogod nekem viselni a királyi koronát is — gondoltam. Többé nem aggodalmaskodtam és fejemre tettem a koronát“.

A gabonamag.

Lásd, a földmives elveti a magot és hagyja elromlani a földben. Úgy tűnik fel, mintha kárba veszne. A földmivesnek még sincs gondja reá. Elfelejtí, hogy hol is van az a mag, a föld melyik pontján, azt sem tudja, hogy a férgek nem emésztették-e meg és mégis abban a bizonyosságban él, hogy husvétra, vagy pünkösdre szép sárga gabona lesz a földjein és sokkal több kalászt és magot fog hozni a számára, mint amennyit elvetett. Így támasztja fel Isten a halottakat is.

Mi változott meg?

„Igaz, hogy a férje megváltoztatta a hitét?“ kérdezte egy férfi egy nőtől. „Nem“, felelte a nő. „A hite változtatta meg a férjemet. Azelőtt nem volt hite és most van és ez úgy látszik jó, mert az emberek szívét megváltoztatja. Láthatja, hogy már nem issza le magát és nem káromkodik, mint azelőtt“.

KÜLMISSZIÓ

A LEGJAVÁT!

(Való történet egy misszionárius élményeiből.)

Kis kunyhó áll hűs pálmafák alatt
A szent Gangesnek mentiben;
Ott benn, meleg, puha párnák között,
Ifjú, hindu anya pihen.
Lágyan ölelve tartja két keze
Két újszülött kis gyermekét, —
De im, a kis szobába csendesen
Egy misszionárius belép.

„Áldjon az Úr!“ — a nőnek így köszön —
 „Két gyermeked van? Két leány?
 „Kettő, uram,“ és fájdalmas mosoly
 Reszket a nőnek ajakán.
 „Kettő, uram, s im, nézd az egyiket,
 Szép és erős gyermek nagyon,
 De jaj, a másik mért is született,
 Bénán, nyomorékon, vakon?“

* * *

Alig néhány hét telt azóta el,
 A hindu nőt, hogy így lelé,
 S a misszionárius ismét ott halad
 A csendes kis kunyhó felé.
 „Nos, testvér, hogy van a kis család?
 Fejlődik-e a két gyerek?“
 A nő keblére egy kicsinyt szorít,
 Mig arczán végig könny perreg.
 „Uram, a szebb, erősebb kis leányt
 Világra csak alig hozám,
 S a Ganges szent habjába dobtam én,
 Az isteneknek áldozám.“
 „Az isteneknek adtad gyermeked?!
 Hogy az haljon meg, a ki ép,
 S életben az maradjon meg csupán,
 Ki béna, vak és nyomorék?“
 A férfi hangja fájdalomba fúl,
 S bús anya így kesereg:
 „Oh jaj, nehéz volt ám az áldozat,
 De mit tehettem egyebet?
 Kiengesztelni zordon istenink
 Haragtól égő csapatát,
 Gyengét, csúnyát nem adhatunk nekik,
 Csak kincseinknek legjavát!“

* * *

Isten kegyelmét így ohajtja, lám,
 Epedve, a szegény pogány,
 S mit sem tud arról, hogy az áldozat
 Be van mutatva ott a Golgotán.
 Legszebb, legdrágább kincsét dobja el,
 Kiengesztelni istenit,
 S nem sejtí azt, hogy drága, tiszta vér
 Már eltörölte bűneit.

Nézd e pogányt, a ki tudatlanul,
 Botor, de szent ajándokot hozott,
 Keresztyén te, ki Jézust ismered,
 Segíteni rajt', szived mit áldozott?!

Németből ford. Vargha Gyuláné.

Jó hír.

Néhány nappal ez-
 előtt kedvező hírek ér-
 keztek a londoni zsidó-
 misszió galíciai munka-
 területéről. „Az utóbbi
 időben 11 galíciai vá-
 rosban lehettem Urunk
 kegyelméből és elvihet-
 tem a régi izenetet, ami
 mindig új marad. Szá-
 zan és százan jöttek el
 az összejövetelre. Min-
 den összejövetel után
 órák hosszat együtt
 maradtunk. A legkül-
 lönbözőbb kérdéseket
 intézték hozzám, ame-
 lyek nagy vágyódásról
 tanuskodtak. Keveset
 találtunk olyant, aki
 valóban tudott volna
 az Úr Jézusról és az
 evangéliumról. A zsidó-
 misszió már nagy mun-
 kát végzett, de még
 nagy feladat vár rá.
 Nagy a munkamező és
 kész az aratásra. Urunk,
 küldj munkásokat a te
 aratásodba.“

Zionsfreund :
 Ajzeman, londoni
 zsidómisszionárius.

Gondolat.

Híthez jutni, az kö-
 rülbelül az, mint az
 újszülött gyermeknek
 az első légvétel. Nem
 elég, hogy egyszer lé-
 legzett, folytatnia kell,
 — másodszer, harmad-
 szor, élete végéig. Nem
 elég volt egyszer hin-
 ned, higgy tovább, élj
 hitből. „Az igaz ember
 hitből él“. Róm. 1: 17.

Tudakozzátok az Írásokat!

Okt. 16. Máté 22:34—46. I. Kor. 1:4—9. Márk 10:17—27. Jak. 2:10—17. Amit Isten elkezdett, azt el is végzi. Az az emberi lélek, amelyik megnyílt és nyitva marad az Úr munkája előtt, egyre gazdagabbá lesz, úgy hogy semmiben szükségét nem lát. S az Úr munkájának az a célja, hogy bennünket teljesen elkészítsen az Ő eljövételére, akár talál az itt bennünket a földi életben, akár nem. Az élők közül is csak azok fognak elragadtatni, akiket az Úr elkészített, s a halottak közül is csak azok fognak feltámadni az arkangyal szótárára s az isteni harsonára (I. Thess. 4:16), akik földi életükben elhagyták készített magukat. Nem vágyol-e így elkészítettetni?

Okt. 17. Zsolt. 56. És. 66:1, 2, 10—14, 22. Az embereknek egyik legnagyobb nyomorúsága az emberektől való félelem. S fájdalom, igaz az, hogy van oka egyik embernek a másiktól félni, mert egyik ember igyekszik a másikat bántani, megrovódítani, megrontani. Ilyen értelemben Isten gyermekeinek is volna okuk félni az emberektől, mert nekik különösen sok az ellenségük. De az Úr megszabadítja az övéit ettől a félelemtől. Isten gyermekének meg kell látnia, hogy neki ember nem árthat, még ha gúnyolja, megveti, üldözi is, mert az Úr az ő menedéke, kőszála.

Okt. 18. Ján. 11:32—45. Péld. 1:1—19. Jézusnak lett volna hatalma Lázárt a haláltól megmenteni, de neki azt kellett a sokaságnak megmutatnia, hogy Ő a halálból is meg tud menteni, a halottat is fel tudja támasztani. Márta és Mária hitének is erre volt szüksége, hogy meglássák Isten dicsőségét s megtapasztalják, hogy Jézus csakugyan a feltámadás és az élet. S ez a tapasztalat a legmeggyőzőbb bizonyíték a mellett, hogy Jézust csakugyan az Atya küldötte, hogy legyen Úr és Király mindenek fölött.

Okt. 19. Ján. 11:46—57. Péld. 1:20—33. Kajafás egészen másképen értette azt, amit itt mondott (50. v.), mint ahogy az Istennek csodálatos rendeletéből próféciává és valósággá vált. Ő a költök csak földi szabadságát akarta biztosítani Jézus halála által, nehogy a benne hívók miatt a rómaiak a magok hatalmába kerítsék az egész országot. De Isten lelki szabadulást szánt, nemcsak a zsidó népnek, hanem az egész emberiségnek, Jézus halála által, hogy az Ő vére által szerzett váltság szabadítsa meg az embert a bűn igája alól. S aki ezt a váltságot el nem fogadja, az ellenségévé válik Jézusnak, s lelki értelemben éppen úgy keresztre feszíti, mint a farizeusok testileg.

Okt. 20. Ján. 12:1—11. Péld. 2:1—12, 20—22. Még a tizenkét tanítvány sem értette meg úgy Jézus lelkületét és küldetését, mint ez a nő. Megértette, hogy Jézus a legnagyobb szeretetre és hódolatra méltó, s a neki való szolgálatért áldozatot hozni is érdemes. S megértette azt is, hogy Jézusnak meg kell halnia, mert e nélkül az áldozatos halál nélkül befejezlen az a munka, amelyet életével, beszédeivel, cselekedeteivel megkezdett. S ennek a titoknak a megértésébe szeretete és alázatossága vezette belé Máriát. Valóban nem hiába ült Jézus lábainál, megtalálta az „egy szükséges dolgot”. (Luk. 10:42.)

Okt. 21. Ján. 12:12—19. Péld. 3:1—12. A sokaság, bár nem teljes megértéssel, de mégis bizonyos szeretetteljes sejtéssel, királynak jelenti ki Jézust. Az Úr Jézus teljes bizonyossággal, hogy így kell lennie, tölti be az őtestámentomi próféciát. A tanítványok még mindig csak meg nem értett képeket vesznek a lelkökbé, amelyek arra vannak hivatva, hogy majd Jézus megdicsőíttetésének fényében legyen értelmök teljesen világossá. A farizeusok most is szövegüket gyűlöletből font halójukat. Imé, ezek a virágvasárnapi jelenet különböző szereplői. S a virágvasárnap mély értelme az, hogy a beteljesült őtestámentomi prófécia itt újra próféciává vált, mely rámutat Jézus eljövendő dicsőséges királyságára.

Okt. 22. Ján. 12:20—36. Zsolt. 32:1—7. Jézusnak a dicsőséghez szenvedés által kellett jutnia, az élethez a halál útján. S tanítványai sem járhatnak más úton, ha követni akarják Mesterüket. Mert Jézus mindenkit halála által vonz magához, tehát mindenkit a kereszthez vonz, mert ott van az ember helye. Jézus nem csak érted halt meg, hanem helyetted is, s csak ha hit által elfoglalod helyedet a kereszten, s ő-emberedet megfeszíted, akkor lehet részed a dicsőségben is. Erre mutat rá a világosság, amely Jézusból árad ki, aki maga a világ világossága.

Okt. 23. Máté 9:1—8. Ef. 4:22—32. Ján. 9:24—41. Jak. 5:13—20. Az ő-embert úgy le kell vetkezünk, mint az ócska, hasznavehetetlen ruhát. Ezt a ruhát százfélé folt és tisztátalanság ékteleníti el, a bűnöknek sokféle fajtája. Ezekből egyet sem szabad rárakni az új ruhára, annak épnek, tisztának, mocsoktalannak kell lennie. Minden szennyfolt, minden szakadás megszorítja Istennek Szent-Lelkét, aki elpecsétel bennünket, hogy lehessünk örökösei a teljes váltságnak, a teljes dicsőségnek. Milyen gondtal kell őriznünk új ruhánkat!

Okt. 24. Zsolt. 57. Péld. 3:13—26. Kész-e a te szíved is, mint a zsoltáriróé?

Kész-e Istenhez kiáltani minden bajában és veszedelmében? Kész-e Istent magasztalni és dicsőíteni? Kész-e hálát adni Isten kegyelméért és hűségéért? Kész-e azon munkálkodni, hogy felviradjon a hajnal, a lelkek hajnala, a lelkek ébredése? Ha kész, akkor egészen bizonyosan tapasztalni fogja mindazt, amit tapasztalt a zsolnártíró, s amit tapasztalt azóta is sok ezer meg ezer hívő lélek. Tapasztalni fogja a kegyelemnek újra meg újra való megújulását, a hűségnek soha el nem mulását. Kész-e a te szíved?

Okt. 25. Ján. 12: 37—50. Péld. 3: 27—35. A farizeusokon beteljesedett Ésaiai próféta jóvondolése, hogy Isten megkeményítette a szívöket. De Isten bizonyára nem tette volna ezt, ha magok a farizeusok nem keményítették volna meg már előbb a saját szívöket. A sörrend mindig ez: először az ember keményíti meg a maga szívét, s ha ez sokáig tart s a bűnös ember nem akar engedni, nem akarja magát megalázni, akkor bekövetkezik az Úr által való megkeményíttetés. S az ilyeneket az a beszéd fogja egykor vádolni az ítélet napján, amelyet hallottak, talán nagyon sokszor, nagyon sokáig, de amelyet nem akartak bevenni.

Okt. 26. Ján. 13: 1—20. Péld. 4: 1—9. Sok keresztyén gondolkozik ma is úgy, mint Péter, hogy t. i. szolgálni akarna az Úrnak, mielőtt elfogadta volna az Úr szolgálatát a maga számára. Pedig ennek alázatos elfogadása nélkül nem szolgálhatjuk Isten országának ügyét. Az Úr először is meg akar bennünket fürdeni az újjászületés fürdőjében, a Szent-Lélek megújítása által. (Tit. 3: 5.) S csak, ha ezt a szolgálatot elfogadtuk tőle, akkor állít be bennünket az Ő szolgálatába. De még tovább is szolgálni akar nekünk, s minden nap megmosni az élet porában beszenyездött lábainkat.

Okt. 27. Ján. 13: 21—30. Péld. 4: 10—27. Judás itt még egy szeretetteljes figyelmeztetést kap az Úrtól, mielőtt az árulás szörnyű bűnét végrehajtaná. Láthatja Jézus szavából, hogy az Úr beelát a szívébe, s tudja sötét szándékait. Azt is láthatja, hogy Jézus kész a szenvedésre és a halálra, sőt, ha meg kell annak lennie, inkább siettetni akarná. Mindez arra szolgálhatott volna, hogy Judás még az utolsó órában is visszarettenjen a bűn elkövetésétől, de fájdalom nem csak odakünn, ahová kiment, volt éjszaka, hanem szívében is éjszaka volt. s a szeretetnek s bűnbánatnak egyetlen sugara sem világította meg azt.

Okt. 28. Ján. 13: 31—38. Péld. 6: 6—23.

Az utolsó nagy szenvedések kezdete, az elárultatás, egyuttal a dicsőség első lépőcsője Jézus számára. Tudja, hogy szenvedésen és halálon át visszajut az Atya kebelére. S az örökség, amit tanítványaira hagy: a szeretet parancsa. De a tanítványoknak még sok megszegyenülésen kell keresztülmenniök, míg azt megtanulják. S Péter, aki mindég mindenben a hangadó, lesz az első, akinek meg kell szégyenülnie.

Okt. 29. Ján. 14: 1—14. Péld. 2: 1—8.

Hogy milyen sok homály, bizonytalanság van még a Jézushoz legközelebb álló tanítványok lelkében is, az világosan kitűnik abból az utolsó beszélgetésből, melyet Mesterökkel folytatnak. Homályos még előttök az út, amelyen járniok kell, homályos a cél, amelyet el kell érniök. Még mindig nem értik az Atyának és a Fiúnak egységét, nem értik, hogy a Fiú személyében maga az Atya közeledett hozzájuk. Sok lélek van ma is ebben a homályban, de bár kérdezősködnének, kutatnának, mint a tanítványok, mert akkor ők is világosságra juthatnának, mint ahogy eljutottak a tanítványok, mikor megismerték az Isteniség harmadik személyét, a Szent-Lelket. Ez a Lélek ma is kész vezetni.

Okt. 30. Máté 22: 1—14. Ef. 5: 15—21.

Ján. 15: 1—8. Róm. 14: 1—9. Aki őszintén vágyik arra, hogy beteljesedjék Istennek Szent-Lelkével, az megnyerheti ezt a drága kegyelmi ajándékot, mert ez Isten akarata és igérete. De ehhez az szükséges, hogy ő maga álljon teljesen a Szent-Lélek rendelkezésére. Aki nem keresi teljes szívéből Isten akaratát, aki nem kész minden alkalmat jól kihasználni, aki Isten igéje helyett felületes világi dolgokkal foglalkozik, aki nem engedelmeskedik feltétlenül mindenben az Úrnak, aki nem ad mindenért hálát, az sohasem fog megteljesedni.

Okt. 31. Máté 5: 1—12. Gal. 5: 1—15.

Ján. 2: 13—17. I. Kor. 3: 11—23. Isten gyermekeinek egységét és együttes munkálkodását nagyban gátolja az, hogy bár mindnyájan ráálltak az egyetlen fundamentumra, a Jézus Krisztusra, (mert más-kép nem volnának Istennek gyermekei) nagyon különbözőképen akarnak erre a fundamentumra építeni. Aranyat és ezüstöt nem lehet együttépíteni a szénával és pozdorjával. Sok munka, amelyet Isten országa munkájának neveznek, nem fogja kiállni az ítélet tüztét, hanem el fog égni. Jó azért, ha Isten országának munkásai revideálják a magok munkáját, s már itt kiselejtezik azt, ami nem odavaló, hogy ne kelljen megszegyenülniök ama napon.

Vargha Gyuláné.